

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Til § 3

Med dette lovforslag ønsker Socialdemokratiet at lovgive efter de retningslinjer, der er trukket op i rapporten »Autorisation af optikere« (oktober 1986) fra en arbejdsgruppe nedsat af Indenrigsministeriet.

I rapportens centrale afsnit sammenstilles nordiske erfaringer på området samtidig med, at den analyserer behovet for eventuelt at overgå til autorisation af optikere. Konkluderende hedder det i rapporten bl.a., at der under alle omstændigheder bør indføres autorisation for tilpasning af kontaktlinser, samt at det ud fra en samlet vurdering vil være hensigtsmæssigt at indføre autorisation for optikere.

Der vil være en række følger af at indføre autorisation for optikervirksomhed. De vigtigste vil være følgende:

- at kontaktlinseuddannelsen, der i dag hører under Direktoratet for Arbejdsmarkedsuddannelserne, flyttes over til Undervisnings- og Forskningsministeriet,
- at brugerne får adgang til at klage til Sundhedsvæsenets Patientklagenævn,
- og at ordningen vil betyde en beskedent merudgift til dækning af Sundhedsstyrelsens øgede administrationsbyrde.

Lovforslagets tekst og bemærkningerne til de enkelte bestemmelser samt udkastet til bekendtgørelse i bilaget til lovforslaget er med få redaktionelle ændringer en gengivelse af rapporten om autorisation af optikere fra 1986. De faktiske oplysninger i bemærkningerne stammer således fra 1986.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1 og § 2

Det fastslås i bestemmelserne, at såvel betegnelserne optiker og kontaktlinseoptiker som eneret til nærmere beskrevne virksomhedsområder forbeholdes personer, der er autoriserede som optikere henholdsvis kontaktlinseoptikere.

Om afgrænsning af eneretten henvises til lovforslagets § 7. Af § 11 fremgår, at eneretten efter lovforslaget ikke berører lægers virksomhed.

Indførelse af en autorisationsordning indebærer ikke grundlæggende ændringer i optikeruddannelsen. Det foreslås dog, at kontaktlinseuddannelsen, som hidtil har været tilrettelagt som en efteruddannelse i Arbejdsministeriets regi, overføres til undervisnings- og forskningsministeren for at sikre den bedst mulige koordinering af den samlede uddannelse. Den nærmere tilrettelæggelse af undervisningsforløb og indhold fastsættes af undervisnings- og forskningsministeren med rådgivning af Optikerfagets Fællesudvalg.

Med anerkendelsen af optikervirksomhedens betydning for øjensundheden vil behovet for de sundhedsmæssige aspekter i uddannelsen blive søgt tilgodeset gennem den forhandling af uddannelsesreglerne med de centrale sundhedsmyndigheder, som er forudsat i § 3, stk. 3.

Af de i alt ca. 1.300 personer, der i 1986, da rapporten blev udfærdiget, beskæftigede sig med optikervirksomhed, havde alene ca. 350 gennemgået efteruddannelse i kontaktlinsetilpasning. For at sikre at kun personer med de fornødne kvalifikationer beskæftiger sig med kontaktlinsetilpasning, vil det derfor være nødvendigt med en særlig autorisationsordning for kontaktlinseoptikere.

Dette hindrer ikke, at kontaktlinseuddannelsen, hvis det skønnes hensigtsmæssigt, kan integreres i den almindelige grunduddannelse som optiker.

Den egentlige grundlæggende uddannelse vil fortsat være uddannelsen til optiker. Indførelse af en særlig autorisationsordning for kontaktlinseoptikere skal således ikke ses som indførelse af en ny parallel optikeruddannelse, men må principielt betragtes som en specialisering inden for et særligt område af optikeruddannelsen til en virksomhed, der i sundhedsmæssig henseende kræver speciel indsigt og dermed en særlig autorisation som udøver af virksomheden.

Af § 3, stk. 2, fremgår, at man i alle tilfælde skal opfylde betingelserne for autorisation som optiker for at kunne få autorisation som kontaktlinseoptiker. En kontaktlinseoptiker vil således altid kunne udøve virksomhed som almindelig optiker. Der skal således